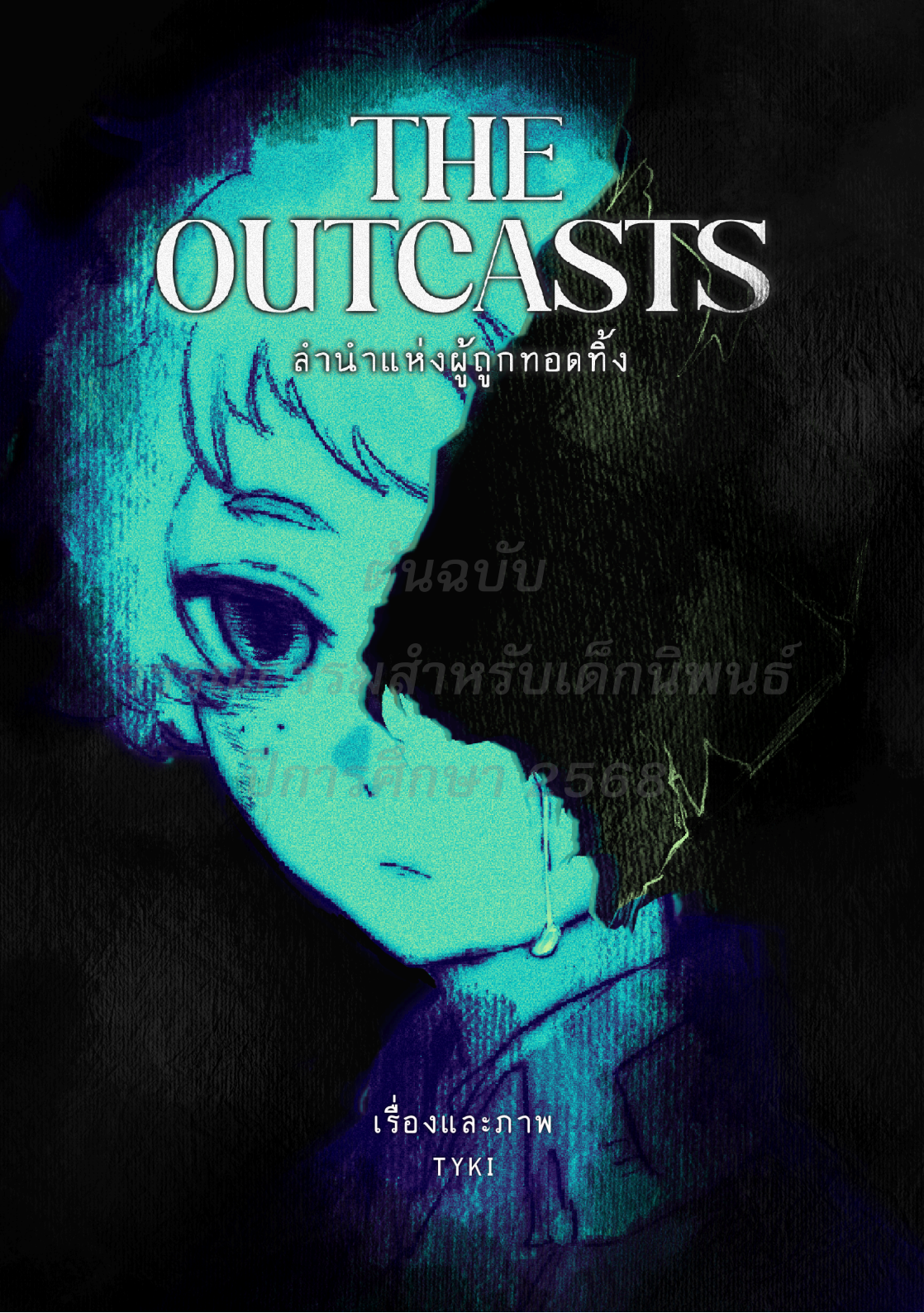
THE
OUTCASTS
ลำนำแห่งผู้ถูกทอดทิ้ง
ฉบับ
สำหรับเด็กนิพนธ์
การศึกษา 2568
เรื่องและภาพ
TYKI

The Outcasts ลำนำแห่งผู้ถูกทอดทิ้ง

เรื่องและภาพ : สมิตานัน อนะวัชกุล

กราฟิกโนเวล สำหรับเยาวชน 14 ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2568

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด 461 วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. ดร. พิชญา นิลรุ่งรัตนา

ขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ผศ. รพินทร (ณ ถลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทธยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรา ดีไหว้

ช่องทางติดต่อ

โทรศัพท์ : 098-286-6229

อีเมล : toy.samitanan@gmail.com

TRIGGER WARNING

Ableism / Blood / Child abuse / Death / Kidnapping / Mental illness / Self-Harm / Suicide / Torture / Violence

PROLOGUE
ยินดีต้อนรับสู่อัลทัส

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว โลกได้ผจญกับสงครามครั้งใหญ่ ไฟแห่งสงคราม

ได้แผดเผาทุกอย่างจนเหลือเพียงเถ้าถ่าน ทรัพยากรที่เคยมีกลับร่อยหรอ

จนมนุษย์ต้องเข่นฆ่ากันเองเพื่อแย่งชิงสิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ท่ามกลางวิกฤตที่บีบคั้น ประเทศหนึ่งนามว่า *"อัลทัส"* ได้มีความเชื่อหนึ่งเกิดขึ้น

“ทรัพยากรทั้งหมด มีไว้ให้มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น”

ด้วยตรรกะที่มองข้ามความเป็นคนและคิดถึงเพียงผลประโยชน์

อัลทัสจึงเพิ่มนโยบายคัดแยกประชากรออกเป็นสองกลุ่มอย่างชัดเจน

OPTIMAS

ชาวออพติมา (Optimas) กลุ่มคนที่มีสภาพร่างกาย และจิตใจที่แข็งแรง ไร้ที่ติ เป็นฟันเฟืองที่มีค่าในการขับเคลื่อนประเทศ

FRAGMENTS

ชาวแฟรกเมนต์ (Fragments) กลุ่มคนมีตำหนิ เหล่าขยะที่ถูกทิ้ง ไม่ว่าจะเป็นคนที่พิการ ผู้ป่วย หรือแม้แต่คนที่มีบาดแผลลึกในใจจนไม่สามารถใช้ชีวิตตามปกติได้

ใครก็ตามถูกตีตราว่าเป็นแฟรกเมนต์ จะถูกเนรเทศลงสู่ชั้นใต้ดิน
ที่ลึกและมืดมิดที่สุดของเมือง ที่มีเพียงเสียงเครื่องจักรเก่า ๆ ที่ส่งเสียง
ดังครืดคราด และกลิ่นเน่าเหม็นจากขยะและซากศพ

ใครก็ตามที่คิดหลบหนี

ต้องจบลงที่*ความตาย*

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 1

เหล่าขยะที่ถูกทิ้ง

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บางครั้งฉันก็ฝันว่าฉันเป็นมนุษย์ที่**ปกติ**

ฉลาดรอบรู้ เก่งรอบด้าน สุขภาพแข็งแรง

และได้ยินเสียงเหมือนมนุษย์ที่ปกติคนอื่น ๆ

ฉันปรารถนาให้เกิดปฏิหารย์เช่นนั้นมาตลอด

แต่ฉันรู้ว่าปาฏิหาริย์จะไม่เกิดขึ้นจริง

ความมืดมิด

ความชื้น

กลิ่นเหม็นเน่า

ซากศพ

นั่นคือนิยามของโลกชั้นใต้ดินที่*ลูก้า* เด็กชายชาว*แฟรกเมนต์* ผู้พิการทางการได้ยินได้อาศัยอยู่ ชีวิตของลูก้าถูกโชคชะตาเล่นตลกมาตั้งแต่จำความได้ พ่อของเขาถูกเกณฑ์ไปเป็นทหาร และถูกสังเวยชีวิตให้ตายในสงครามใหญ่ตั้งแต่เขายังไม่รู้ความ ซ้ำร้ายเมื่ออายุได้เพียงห้าขวบ โรคระบาดที่ลุกลามไปทั่วชั้นใต้ดินก็ได้พรากแม่ซึ่งเป็นครอบครัวคนสุดท้ายในชีวิตไป ทิ้งให้เด็กชายวัยห้าขวบต้องเผชิญหน้ากับโลกอันแสนโหดร้ายเพียงลำพัง

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ในโลกชั้นใต้ดินที่ทุกคนต่างดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด การที่เด็กคนหนึ่งจะมีชีวิตรอดเพียงลำพังนั้นแทบจะเป็นไปไม่ได้ แต่โชคชะตายังคงเมตตาและหลงเหลือความหวังเล็ก ๆ ให้แก่ลูก้า เมื่อเขาได้พบกับ***เฟรด*** อดีตหัวหน้าหน่วยรบพิเศษ วีรบุรุษที่*เคย*ยืนอยู่แนวหน้าในสมรภูมิสงคราม

ต้นฉบับ
งานวรรณกรรมสำหรับเด็กวิทยานิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

จนกระทั่งโชคชะตาเล่นตลกกับเขาด้วยการ

พรากขาขวาและบดขยี้จิตใจของเขา

จนแตกสลาย ทำให้เขาไม่สามารถยืนอยู่

ในสงครามหรือแม้แต่ถือปืนได้อีก

ท้ายที่สุด บาดแผลจากสงคราม

ทำให้กองทัพเลือกที่จะโยนเขาทิ้งลงมา

เฉกเช่นขยะที่ถูกทิ้งขว้างอย่างไร้ค่า

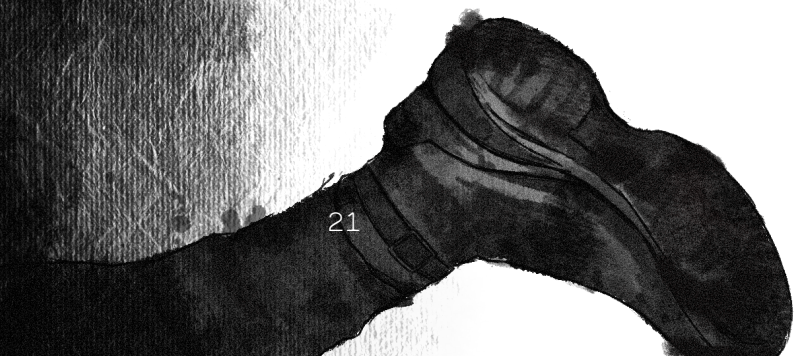

ครั้งแรกที่ลูก้าได้พบกับเฟรด มันไม่ใช่การพบเจอที่น่าประทับใจมากนัก แต่เป็นการเผชิญหน้ากันระหว่าง*ขยะสองชิ้น*ที่ถูกโลกเบื้องบนเขี่ยทิ้งลงมาในหลุมดำเดียวกัน

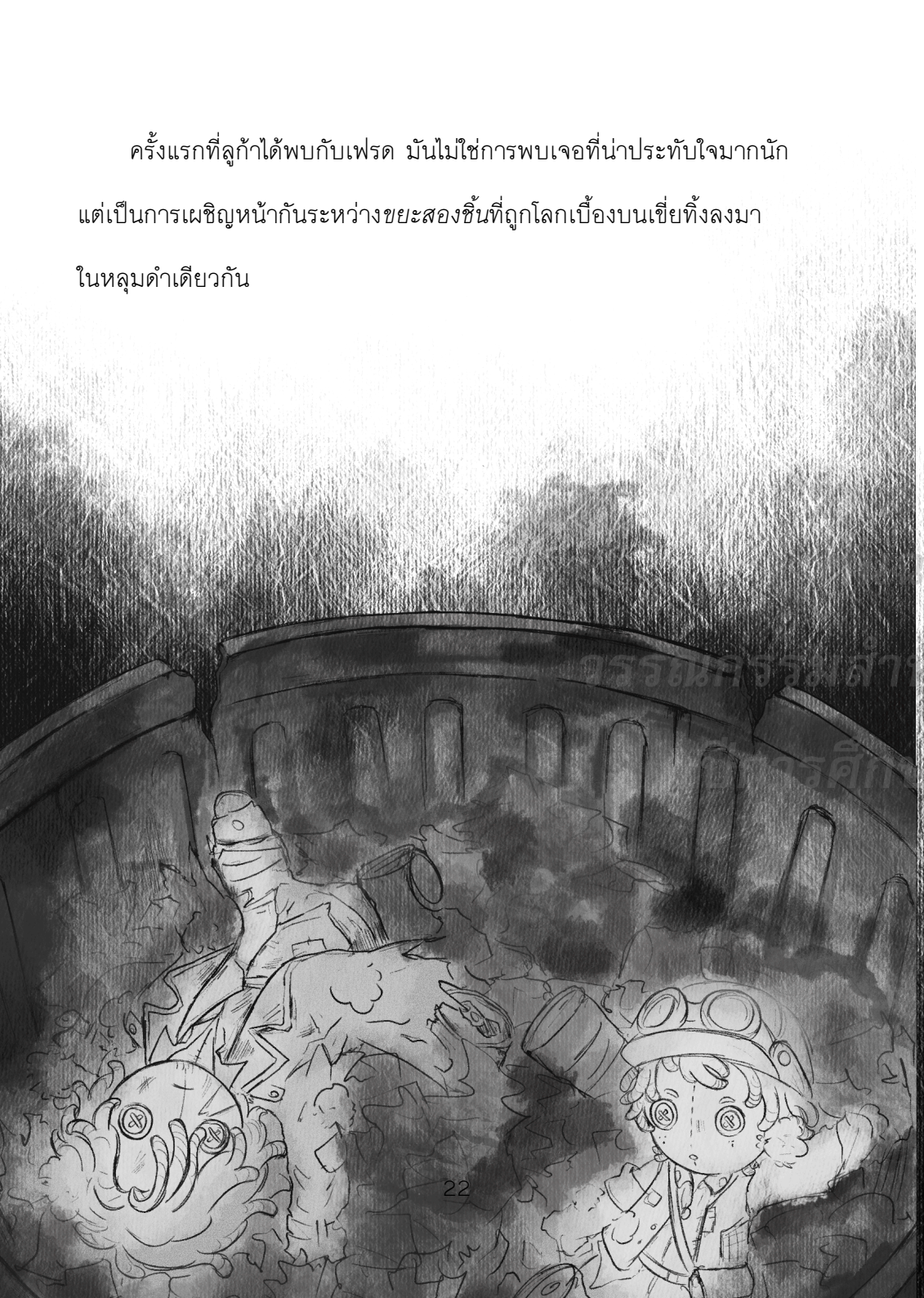

ในวันนั้นลูก้าคิดว่ามันก็คงจะเป็นวันปกติอีกวันที่เขาต้องขุดคุ้ยหาเศษเหล็กในกองขยะที่ส่งกลิ่นเหม็นเน่าโชยมาจากทุกที่เพื่อแลกกับขนมปังแข็ง ๆ สักก้อน แต่แทนที่จะได้พบเจอขยะเฉกเช่นทุกวัน เขากลับพบเจอกับชายแปลกหน้าในชุดทหารโทรม ๆ ขาข้างขวาของเขาหายไป เหลือเพียงผ้าพันแผลโชกเลือดที่พันไว้ลวก ๆ เมื่อมองไปที่ใบหน้าของเขา ก็พบเจอกับแววตาที่ว่างเปล่าราวกับไร้วิญญาณ

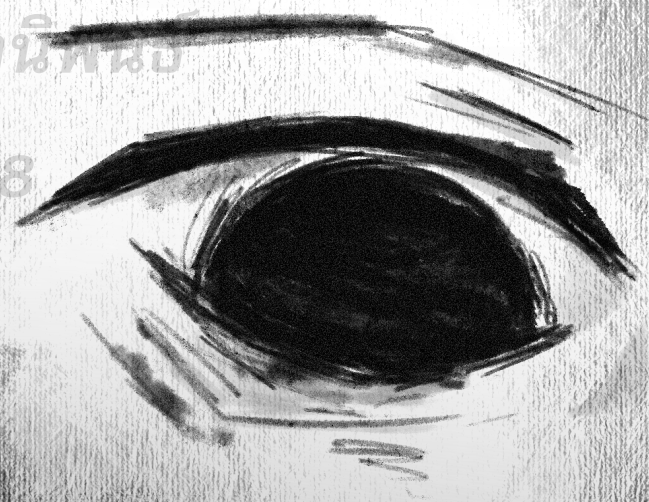

ร่างของเขาสั่นเทา

ในมือถือมีดพกขึ้นสนิมเล่มหนึ่ง

จ่อไปที่คอของตน

ต้น
วรรณ
การศึกษา 2563

ด้วยสัญชาตญาณของเด็กน้อยที่บริสุทธิ์

เขาเดินเข้าไปหาชายตรงหน้า

เด็กชายไม่เข้าใจสักนิดว่าชายตรงหน้ารู้สึกอย่างไร

แต่เขารู้จักดีว่าความตายเป็นอย่างไร

ลูก้าไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรในสถานการณ์แบบนี้

รู้แค่ว่าแม่มักจะทำแบบนี้เวลาที่เขาร้องไห้

และหวังว่าชายตรงหน้าจะหยุดร้องไห้ได้แบบเขาบ้าง

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2559

ความอบอุ่นจากเด็กน้อยตรงหน้าที่เข้าจู่โจมอย่างกะทันหัน

ทำให้มือของเฟรดหยุดสั่น คมมีดที่จ่ออยู่ที่คอก็ค่อย ๆ ลดต่ำลง

วินาทีนั้นเอง เขาคิดว่าอยากให้ความตายถูกเลื่อนออกไปอีกหน่อย

เพียงเพราะไม่อยากให้เด็กคนนี้ต้องเห็นซากศพเพิ่มขึ้นอีกแม้แต่ศพเดียว

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับ
ปีการศึกษา

MADDOG!
OUTCAST +
FELIX
DOCTER.
CLEVER.
STRANGE
A
บทที่ 2
ของขวัญจากเบื้องบน

ตันฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

คนที่สามารถมีความสุขได้

คือผู้ถูกเลือกอันน้อยนิด

ที่เกิดมาพร้อมอภิสิทธิ์นั้น

กับคนที่ไม่ได้ถูกเลือก

พยายามมีความสุขไปก็เท่านั้น

วันนั้นดูเหมือนจะเป็นวันธรรมดาอีกวัน

จนกระทั่งลูก้าได้รู้สึกแรงสั่นสะเทือนแปลก ๆ

ที่มักจะปรากฏขึ้นเวลามีคนจากชั้นบนลงมา

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

“กลิ่นแถวนี้ทำเอาฉันปวดหัวทุกครั้งเลยนะ”

เจ้าของคำพูดไม่เข้าหูนั้นคือ **เฟรด** แพทย์หนุ่มชาวออพติมา

ที่มักจะแวะเวียนมาที่ชั้นใต้ดินอยู่บ่อย ๆ

จนกลายที่คุ้นหน้าคุ้นตาของชาวแฟรกเมนต์

ว่ากันว่าเขาเป็นคนแปลก ๆ

ตั้งแต่ชอบลงมาที่ชั้นใต้ดินอยู่บ่อย ๆ

จนถึงการปฏิบัติต่อชาวแฟรกเมนต์เหมือนเป็นคนปกติ

ต่างจากชาวออพติมาคนอื่นที่มองและปฏิบัติกับพวกเขา

ราวกับไม่ใช่มนุษย์เลยด้วยซ้ำ

ถึงจะขึ้นชื่อว่าปากร้าย แต่ทุกคนก็รู้ดี

ว่าคุณหมอจากโลกชั้นบนคนนี้ใจดีแค่ไหน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับ
ปีการศึกษา 2

เฟลิกซ์มักจะแวะเวียนมาตรวจสุขภาพของผู้คนในชั้นใต้ดินอยู่เสมอ แม้เจ้าตัวจะทำหน้าบึ้งตึงเป็นปกติ แต่ก็มีอยู่คนหนึ่งที่สามารถเปลี่ยนสีหน้าของเขาได้ *คนนั้นคือเฟรด*

ทันทีที่เฟลิกซ์อยู่ต่อหน้าเฟรด สีหน้าที่เคยตึงเครียดกลับผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด เหมือนเช่นตอนนี้

“วันนี้เป็นไงบ้าง ยังเจ็บแผลอยู่ไหมครับ”

“ก็เหมือนเดิมนั่นแหละ”

“ผมเป็นห่วงคุณนะ”

เฟลิกซ์เอ่ยด้วยสายตาเป็นห่วง จนใครหลายคนถึงกับอดสงสัยไม่ได้ว่านี่คือคนเดียวกับที่เคยทำหน้าบึ้งตึงและคอยก่นด่าพวกเขาอยู่เสมอจริงหรือไม่

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนักเรียน
ปีการศึกษา 2568

ลูก้ามองภาพนั้นเงียบ ๆ เขาไม่รู้เรื่องราวของเฟลิกซ์มากนัก รู้แต่เพียงว่าเฟรดเคยช่วยชีวิตเฟลิกซ์ไว้ในช่วงสงคราม ทำให้เฟลิกซ์นับถือเฟรดจากใจจริง และดูเหมือนว่าเขาจะอ่อนโยนเป็นพิเศษเวลาอยู่กับเฟรด

แต่ในขณะที่กำลังมองดูทั้งสองคนอยู่นั้น อยู่ ๆ เฟลิกซ์ก็หันมาทางเขา ก่อนจะกวักมือเรียกราวกับต้องการให้เข้าไปใกล้ แพทย์หนุ่มเอื้อมมือมาจับที่คางของเขา ก่อนจะเริ่มตรวจร่างกายอย่างคร่าว ๆ ไล่สายตาสำรวจทีละส่วน เฟลิกซ์ขมวดคิ้วเล็กน้อย ริมฝีปากขยับช้า ๆ คล้ายจะบอกให้เขากินให้มากกว่านี้ พร้อมกับยื่นถุงคุกกี้มาให้

ดูเหมือนว่าเฟลิกซ์จะเป็นห่วงเขาอยู่เหมือนกัน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

เหนือขึ้นไปหลายสิบชั้นจากชั้นใต้ดิน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิสนย์
ปีการศึกษา 2568

“ประชากรในชั้นใต้ดินเพิ่มขึ้นจนใกล้ขีดจำกัดแล้วครับ”

“ถ้าปล่อยไว้ทรัพยากรของพวกเราจะเหลือน้อยลง” ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่หัวโต๊ะพยักหน้าเล็กน้อย

“การใช้กำลังตรง ๆ มันเอิกเกริกเกินไป”

“ถ้างั้น...”

“ถึงเวลาที่ต้องเริ่มทดลอง**สิ่งนั้น**แล้วสินะ”

ไม่มีใครรู้เลยว่าห้องแล็บที่ดูปลอดภัยและเจริญถึงขีดสุดแห่งนี้ กำลังจะกลายเป็นสถานที่ที่เป็นจุดเริ่มต้นของการดับลมหายใจของพวกเขาให้หายไปจากประวัติศาสตร์อย่างเงียบเชียบที่สุดตลอดกาล

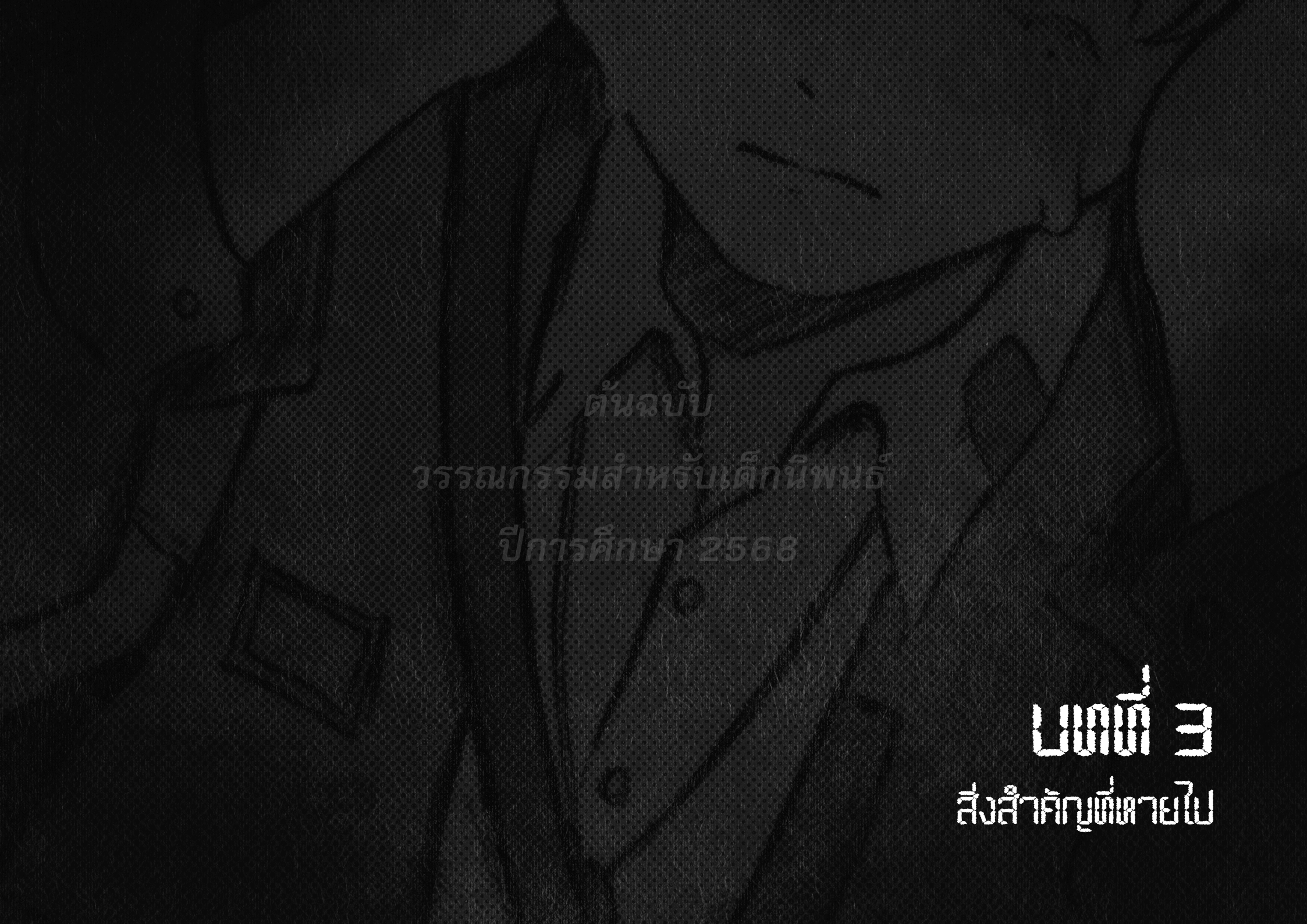

บทที่ 3

สิ่งสำคัญที่หายไป

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ความหวังจะถือกำเนิดขึ้น

เมื่อมี**การสูญเสีย**

ลูก้าเป็นเด็กช่างสังเกต

ฉบับ
บรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

อาจเป็นเพราะพระเจ้าพรากการได้ยินไปจากเขา ประสาทส่วนอื่น ๆ จึงเฉียบคมขึ้นแทน จมูกที่คอยดมกลิ่นและสายตาที่จ้องมองทุก ๆ อย่าง ช่วยทำให้เด็กหูหนวกอย่างเขาใช้ชีวิตง่ายขึ้นมาหน่อย อย่างน้อยก็ช่วยทำให้พ้นจากอันตรายบางอย่างได้

เขาสังเกตและจดจำทุกอย่างได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นกิจวัตรประจำวันของผู้คน นิสัยหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ทำให้เขารับรู้ความผิดปกติและหลีกเลี่ยงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นและทำให้เขาลำบากในอนาคต เพราะเฟรดเองก็เคยสอนไว้เหมือนกันว่าความผิดปกติเล็ก ๆ ก็อาจนำมาซึ่งปัญหาใหญ่ถึงชีวิตเลยก็ได้

แม้จะเกิดมาโชคร้ายที่ต้องหูหนวก

ซ้ำยังต้องเอาชีวิตรอดอยู่ในโลกใต้ดินที่แสนอันตราย

ลูก้าก็ยังปรารถนาทุกวันว่าขอให้เขาได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

แต่ดูเหมือนโชคชะตาจะเล่นตลกกับเขาไม่เลิก

มีบางอย่างไม่เหมือนเดิม
โลกใต้ดินที่เคยเต็มไปด้วยความวุ่นวาย
ตอนนี้กลับเงียบผิดปกติ
ร่องรอยการใช้ชีวิตของผู้คนเริ่มหายไปเรื่อย ๆ
ราวกับ**ถูกลบ**ให้หายไป
และลูก้าก็ไม่รู้เลยว่าความผิดปกตินั้น
มันคืบคลานมาถึงตัวเขาแล้ว

เฮือก!

ลูก้าสะดุ้งตื่นขึ้นกลางดึก **เขาฝันร้าย**

เขาหันไปหาเฟรดด้วยความเคยชิน

หวังว่าเฟรดจะปลอบเขาเหมือนทุก ๆ ครั้ง

แต่เมื่องหันไป

กลับพบเพียงฟูกที่**ว่างเปล่า**

ต้นฉบับ
กรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
การศึกษา 2568

...เฟรด?

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ ๔
สิ่งสำคัญที่อยากได้คืน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ถ้าพระเจ้ามีอยู่จริง

ได้โปรด

อย่าพรากคนสำคัญของผมไปอีกเลย

‘ฉันจะอยู่ข้างเธอตลอดไป’

คนโกหก บอกว่าจะอยู่ข้างผมตลอดไปไม่ใช่หรอ แล้วตอนนี้คุณอยู่ที่ไหนกัน มือเล็ก ๆ สั่นเทา ความกระวนกระวายและความสิ้นหวังหลอมรวมและเริ่มกัดกินสติสัมปชัญญะของเด็กชาย เขาขาอ่อนและล้มลง ลูก้าไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรต่อ **แล้วคนแบบเขาจะไปทำอะไรได้** เป็นแค่เด็กคนหนึ่งที่ไม่รู้อะไรเลย หูก็ไม่ได้ยิน พูดก็ไม่ได้

ต้นฉบับ วรรณกรรมสำหรับเด็กพิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

ต้นฉบับ
หนังสือการ์ตูนวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ลูก้านั่งขดตัวอยู่อย่างนั้น

เขาไม่รู้เลยว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว

แต่รู้สึกว่าทุกวินาทีช่างผ่านไปช้าเหลือเกิน

บอกผมหน่อยสิเฟรด

เวลาแบบนี้ผมต้องทำอะไรต่อ

หมับ

สัมผัสที่ไหล่ทำให้ลูก้าได้สติ

เมื่อหันไปมอง ภาพที่ได้เห็นคือภาพของ

ชายที่เปรียบเสมือนครอบครัวของเขาอีกคน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับ
ปีการศึกษา

“เกิดอะไรขึ้น?”

ฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2568

ความรู้สึกที่กลั้นไว้พังทลายลงทันที

ลูก้าเข้าไปโผกอดเฟลิกซ์จนอีกฝ่ายแทบเสียหลัก

ซบหน้าลงกับอกของเขาและปล่อยโฮออกมา

เขากอดคนตรงหน้าไว้แน่นราวกับกลัวว่าจะหายไป

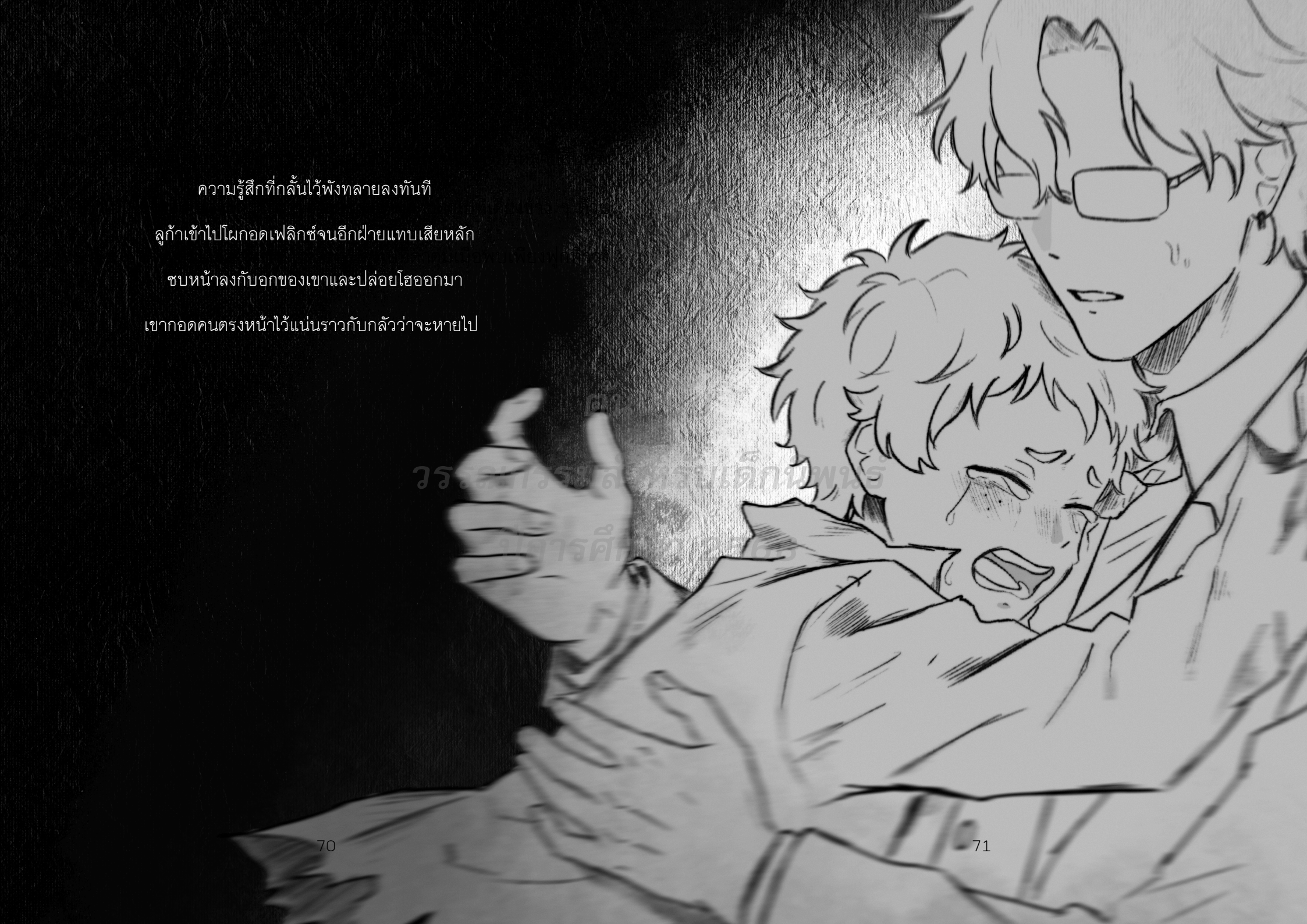

วรรณกรรมสำหรับเด็กนพนรี
มหาวิทยาลัยศิลปากร

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 5
ความเป็นจริง

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ที่บอกว่าช่างงดงาม

แท้จริงนั้นช่างแสนเจ็บปวด

หลังจากสงบสติอารมณ์ได้ ลูก้าค่อย ๆ อธิบายให้เฟลิกซ์ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง มือเล็กขยับเป็นท่าทางสลับกับเขียนลงในสมุด เขาเล่าถึงเหตุการณ์ตั้งแต่ที่ชาวบ้านหายไปทีละคน จนถึงเฟรดที่หายตัวไปเช่นกัน

เฟลิกซ์ขมวดคิ้วแน่น นี่ไม่ใช่แค่เรื่องลักพาตัวธรรมดา ชั้นใต้ดินไม่ได้กว้างขวางใครหายตัวไปก็ตามหากันได้ไม่ยาก แล้วทำไมถึงไม่มีใครพบร่องรอยของพวกเขาเลย แถมไม่มีเหตุผลที่จะลักพาตัวคนที่ไม่มีอะไรเลยไป หรือว่า...

“พวกเบื้องบน?”

เฟลิกซ์ถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะโน้มตัวลงมาหาลูก้า พร้อมกับเอื้อมมือไปแตะบนศีรษะของเด็กชายอย่างแผ่วเบา

“รอก่อนนะ เดี๋ยวฉันมา” เขาขยับปากช้า ๆ ให้ลูก้าอ่านปากของเขาได้

เฟลิกซ์ก้าวออกจากประตูไปพร้อมกับซ่อนความรู้สึกโกรธที่กำลังพุ่งพล่านอยู่ในอก เขาเดินผ่านถนนแคบ ๆ ของชั้นใต้ดิน สายตากวาดมองผู้คนที่เหลืออยู่ และหยุดที่หญิงชราคนหนึ่งที่เขาเห็นหน้าบ่อย ๆ เวลามาตรวจสุขภาพให้ชาวบ้าน ในขณะนั้นเองเธอก็ได้หันมาสบตากับเขาพอดี พร้อมกับส่งยิ้มให้เขาอย่างเป็นมิตร

“อ้าว คุณหมอนี่นา มาตรวจสุขภาพอีกแล้วเหรอจ๊ะ” เธอถาม

“ไม่ได้มาตรวจสุขภาพครับ พอดีผมเรื่องอยากจะถามคุณสักหน่อย” เฟลิกซ์สายหน้าเล็กน้อยก่อนจะตอบ

“หือ เรื่องอะไรเหรอจ๊ะ”

“คือว่าคุณรู้เรื่องที่ชาวบ้านหายไปหรือเปล่าครับ”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

หญิงชราชะงักเล็กน้อย รอยยิ้มที่มีค่อย ๆ หายไป สายตาของเธอดูกังวลขึ้นมาทันที เธอหันมองรอบ ๆ ก่อนจะเรียกชายหนุ่มตรงหน้าให้เข้าไปคุยกันในบ้านของเธอ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

หญิงชราเล่าทุกเรื่องที่รู้ให้เฟลิกซ์ฟัง เธอรู้ว่ามีชาวบ้านค่อย ๆ หายไป แต่เธอคิดว่ามันคงเป็นเรื่องปกติในชั้นใต้ดินนี้ ที่ใครจะเป็นจะตายก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นทุกวันอยู่แล้ว แต่มันแปลกเพราะจำนวนมันเยอะมากกว่าปกติ เดิมที่หายไปวันละคนสองคน ตอนนี้กลับหายไปเยอะจนสังเกตได้ โดยเฉพาะตัวเธอที่คอยสังเกตและพูดคุยกับชาวบ้านรอบ ๆ ตัวอยู่เสมอ ย่อมสังเกตได้ถึงความผิดปกติที่คนรอบตัวหายไปอยู่แล้ว

“ฉันคิดว่ามันผิดปกติค่ะ แต่คนอย่างพวกฉันมันทำอะไรไม่ได้อยู่แล้วไงคะ” เธอถอนหายใจเบา ๆ

เฟลิกซ์ฟังทั้งหมดอย่างตั้งใจ คิดว่าคงไม่ได้ข้อมูลที่ต้องการแล้ว จึงเตรียมตัวลุกขึ้นพร้อมบอกลา

“งั้นเหรอครับ ถ้างั้นผม...”

“แต่เมื่อคืนฉันเห็นค่ะ!” เธอพูดเสียงดังขึ้น เฟลิกซ์ที่กำลังลุกขึ้นชะงัก

“เอ่อ...เมื่อคืนช่วงดึก ฉันได้ยินเสียงดังจากลิฟต์เลยแอบไปดู”

“ฉันเห็นค่ะ เห็นพวกเขากำลังพาชาวบ้านไป”

“พวกเขา...” มือของเธอชี้ไปที่เสื้อของชายตรงหน้า

“มีเข็มกลัดแบบเดียวกับคุณค่ะ”

ต้นฉ
วรรณกรรมสำ
ปีการศึก

‘เป็นพวกมันนี่เอง’

‘พวกเบื้องบน!’

“ฉันจะไปคนเดียว”

‘ไม่เอา!’ ถึงแม้จะไม่พูดออกมา แต่ดูจากสีหน้าท่าทางของเจ้าเด็กข้างหน้านี่ก็พอเดาจะออก

“มันอันตราย” เขาขยับปากช้า ๆ ให้เด็กชายอ่านปากง่ายขึ้น

“ฉันอาจจะปกป้องเธอไม่ได้ตลอดเวลา”

ลูก้าส่ายหน้า มือเล็กกำชายเสื้อของเฟลิกซ์ไว้แน่น แววตาของเด็กชายสั่นระริกด้วยความหวาดกลัว เขาไม่ได้กลัวว่าตัวเองจะตกอยู่ในอันตราย แต่เขากลัวว่าเขาจะสูญเสียคนที่เหมือนครอบครัวไปอีกคนมากกว่า

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ทันทีที่เฟลิกซ์เห็นสายตาของเด็กชายตรงหน้า ความรู้สึกจุกที่อกก็แล่นขึ้นมา เขาจ้องมองใบหน้าของลูก้าที่ตอนนี้เต็มไปด้วยคราบน้ำตา ถ้าเขาหายไปอีกคน โลกของเด็กคนนี้คงพังทลายลงอย่างสมบูรณ์

เฟลิกซ์เงียบไป สายตาของเขามองมาที่มือเล็ก ๆ ที่สั่นเทา ทันใดนั้นเองเฟลิกซ์ก็ฉุกคิดขึ้นมา

‘ถ้าทิ้งลูก้าไว้ที่นี่คนเดียว ใครจะปกป้องเด็กคนนี้ล่ะ’

“ก็ได้” เฟลิกซ์ถอนหายใจ พลางวางมือลงบนไหล่เล็ก ๆ ของลูก้า

“แต่ห้ามห่างจากฉันเด็ดขาด เข้าใจไหม?”

อย่างน้อยถ้าลูก้าอยู่ในสายตาของเขาคงปลอดภัยมากกว่าปล่อยเด็กคนนี้ไว้คนเดียว

เฟลิกซ์พาลูก้ามุ่งหน้าสู่โรงพยาบาล ที่นั่นคือศูนย์รวมข้อมูลรายชื่อคนไข้ทั้งหมด เป็นแหล่งข้อมูลเดียวที่จะช่วยเป็นเบาะแสได้ว่าชาวบ้านที่หายไปถูกส่งตัวไปที่ไหน ทว่าในระหว่างการเดินทาง แรงบีบที่มือของลูก้าก็ยิ่งเพิ่มขึ้นจนเขาต้องหันไปมองรอบตัว

สายตาหลายสิบคู่จับจ้องมาที่พวกเขา เป็นสายตาที่เต็มไปด้วยความสงสัยและความเหยียดหยามเมื่อมองเห็นปลอกแขนสีแดงที่แขนเสื้อของลูก้า มันเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าเขาเป็นชาวแฟรกเมนต์ *ชนชั้นต่ำจากชั้นใต้ดิน*

“ดูนั่นสิ... นั่นมันพวกชั้นต่ำไม่ใช่เหรอ?”

“ขึ้นมาทำอะไรบนนี้ กลิ่นสาบโชยมาเชียว”

“แล้วนั่น... คุณหมอเฟลิกซ์ไม่ใช่เหรอ? ทำไมถึงไปเดินจูงมือกับพวกสกปรกแบบนั้นล่ะ เกลือกกลิ้งกับขยะจนลืมศักดิ์ศรีตัวเองไปแล้วหรือไง”

คำพูดดูถูกถากถางลอยมากระทบหูไม่ขาดสาย แม้ลูก้าจะไม่ได้ยินเสียงก่นด่าพวกนั้น แต่เขาสัมผัสได้ถึงสายตาหลายสิบคู่ที่จ้องมองมาด้วยความรังเกียจ ลูก้ากัมหน้าจนคางชิดอก ตัวสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว แต่ในจังหวะนั้นเอง เขากลับรู้สึกถึงแรงบีบและความอบอุ่นที่มือ

เฟลิกซ์ไม่ได้สนใจเสียงก่นด่าพวกนั้น เขาไม่แม้แต่จะชายตามองด้วยซ้ำ เขาเดินผ่านไปราวกับว่าคนเหล่านั้นเป็นเพียงอากาศที่ไม่มีตัวตน กระชับมือของลูก้าให้แน่นขึ้น และรีบพาเด็กชายก้าวผ่านฝูงชนไปยังจุดหมาย

เมื่อเข้ามาถึงห้องคลังข้อมูล เฟลิกซ์รีบใช้บัตรประจำตัวเปิดประตูเข้าไป ภายในห้องเต็มไปด้วยหน้าจอขนาดใหญ่เรียงรายเต็มไปหมด เฟลิกซ์รีบตรงไปที่หน้าจอ นิ้วมือเรียวยาวรัวบนแป้นพิมพ์

“ขอให้มีชื่อเฟรดทีเถอะ...” เฟลิกซ์พึมพำ เหงื่อเม็ดเล็กผุดขึ้นที่ขมับ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ในขณะที่หน้าจอกำลังไล่รายชื่ออย่างรวดเร็ว ลูก้าพลันรู้สึกได้ถึงแรงสั่นสะเทือนจากพื้นห้องที่ส่งผ่านมาจากทางประตู เขาดึงชายเสื้อของเฟลิกซ์ทันทีเพื่อส่งสัญญาณ

ทว่ายังไม่ทันที่เฟลิกซ์จะหันไปดู ประตูก็เลื่อนเปิดออกพร้อมแสงจากโถงทางเดินที่สาดเข้ามาทาบทับร่างของพวกเขา

“พวกเธอเป็นใคร”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 6

อีกหนึ่งความผิดปกติ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ผู้หญิงที่มีพรสวรรค์

จะทำให้คนรอบข้างกังวลแค่ไหนรู้หรือเปล่า

“พวกเธอเป็นใคร”

แสงสว่างจากโถงทางเดินตัดกับความสลัวของห้องคลังข้อมูล เผยให้เห็นร่างโปร่งของหญิงสาวในชุดกาวน์สีขาวสะอาดตา

เฟลิกซ์ชะงัก เขาก้าวมาข้างหน้าเล็กน้อยและใช้แผ่นหลังบังลูก้าไว้ แต่เมื่อสายตาปรับเข้ากับแสงไฟและเห็นใบหน้าของผู้มาเยือนชัดขึ้น ความตึงเครียดก็แทนที่ด้วยความประหลาดใจ

“อนา?”

หญิงสาวเจ้าของชื่อชะงักไปเช่นกัน เธอหรี่ตามองฝ่าความมืดก่อนจะก้าวเข้ามาใกล้

“เฟลิกซ์?”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับ
ปีการศึกษา

เมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนร่วมงานที่คุ้นเคย เธอรีบก้าวเข้ามาในห้องแล้วล็อกประตูอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันไปเห็นลูก้าที่เกาะชายเสื้อเฟลิกซ์อยู่ สายตาของเธอหยุดที่ปลอกแขนสีแดงครู่หนึ่งก่อนจะเงยหน้าสบตากับเพื่อนร่วมงานคนสนิท

“เฟลิกซ์นายบ้าไปแล้วหรือไงถึงพาเด็กแฟรกเมนต์ขึ้นมาที่นี่ ถ้าพวกหน่วยรักษาความปลอดภัยเจอเข้านายจบเห่แน่”

“ฉันมีเหตุผลของฉัน” เฟลิกซ์พูด

“คนสำคัญของฉัน... พ่อของเด็กคนนี้หายตัวไป มีคนเห็นคนของฝั่งเราพาตัวเขามา ฉันต้องรู้ว่าเขาถูกส่งตัวไปที่ไหน”

“กลับไปซะเฟลิกซ์ ที่นี่ไม่มีข้อมูลที่นายหาหรอก อย่าเอาชีวิตมาทิ้งเพราะความสงสารไม่เข้าเรื่องเลย” อนาพูดตัดบททันควัน ก่อนจะหันหลังและเตรียมก้าวออกไปจากห้อง

“ครั้งนี้ก็จะหนีอีกแล้วเหรอ” เสียงของเฟลิกซ์แฝงแรงกดดันจนบรรยากาศในห้องอึดอัดขึ้นทันที

“ขี้ขลาดเหมือนเดิมเลยนะ” คำพูดนั้นทำให้อนาหยุดฝีเท้าลง ก่อนจะค่อย ๆ หันกลับมา แววตาที่เคยนิ่งสงบเริ่มแฝงไปด้วยความโกรธ

“อย่ามาอวดดี เฟลิกซ์”

“ฉันไม่ได้อวดดี” เฟลิกซ์ตอบกลับทันควัน

“เธอมันก็ดีแต่จะหนีปัญหา ทั้ง ๆ ที่มีความสามารถแต่กลับไม่ทำอะไรเลยนอกจากก้มหน้ายอมรับ” คำพูดนั้นเหมือนมีดที่ปักลงกลางอก ความอดทนทั้งหมดของอนาพังทลายลง

“แล้วนายจะให้ฉันทำยังไง!”

“นายเป็นผู้ชายเลยทำอะไรได้ตามใจ แต่ฉันล่ะ? ต่อให้เก่งกว่าพวกมันเป็นสิบเท่า ก็ยังต้องก้มหัว ต้องเงียบ ต้องแกล้งไม่รู้ไม่เห็น แค่เพื่อให้ยังพอมีที่ยืนอยู่ตรงนี้ต่อไป”

“นายไม่ได้รู้อะไรเลยแท้ ๆ ”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

เสียงของพ่อยังคงดังก้องอยู่ในหัวของเธอเสมอ

“ฟังนะ สิ่งที่ลูกต้องทำคืออย่าทำอะไรทั้งนั้น”

“จงใช้ชีวิตอย่างสำรวมและถ่อมตนซะ”

อนายังจำวันที่เธอส่งงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ได้ดี ในวันนั้นหัวหน้าแผนกได้แย่งเอกสารงานวิจัยไปจากมือเธอโดยไม่แม้แต่จะสบตา

“งานเรียบร้อยดีนะอนา”

“แต่ชื่อหัวหน้าโครงการ... ผมว่าใส่ชื่อผมกับรองผู้อำนวยการไปก่อนจะดีกว่า เขาจะได้*เชื่อมั่น*ในตัวงานวิจัยนี้มากขึ้น”

“ยังไงผู้หญิงอย่างเธอก็คงไม่อยากแบกรับความรับผิดชอบที่มันหนักเกินไปหรอก จริงไหม?” เขาตบบ่าเธอพลางพูดติดตลก

“เป็นบุญแค่ไหนแล้วที่ได้ทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งนี้น่ะ ไปเตรียมเอกสารการประชุมรอบบ่ายต่อเถอะ”

อนาได้แต่กำมือแน่น เธอต้องทนฟังคำดูถูกที่เคลือบด้วยความหวังดีจอมปลอม ต้องนั่งมองผลงานที่เธอทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจถูกพรากไปต่อหน้าต่อตาเพื่อใช้เป็นบันไดให้คนพวกนั้นก้าวหน้าต่อไป

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ฉีดาร์ศึกษา 2563

“แล้วเธอจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้หรือไง”

เสียงของเฟลิกซ์ดึงเธอกลับมาจากห้วงความทรงจำที่ขมขื่น

“จะยอมก้มหน้าก้มตายอมรับการดูถูกเหยียดหยามแบบนี้ไปเรื่อย ๆ แล้วปล่อยให้หลายชีวิตต้องเสียไปอย่างงั้นเหรอ”

ประโยคนั้นทิ่มแทงมาที่ใจของอนาอย่างจัง มันคือความจริงที่เธอพยายามปฏิเสธมาตลอด

“เปลี่ยนมันสิ”

“มาเปลี่ยนโชคชะตานั้นด้วยกัน”

“ถ้าเป็นพวกเราต้องเปลี่ยนได้แน่”

“ช่วยพวกเราเถอะนะ”

อนานิ่งไปก่อนจะทิ้งตัวลงบนโต๊ะทำงาน ภาพลักษณ์เย็นชาและไม่สนใจใครที่เธอพยายามสร้างมาตลอดค่อย ๆ พังลง เหลือแค่ผู้หญิงคนหนึ่งที่เหนื่อยกับระบบที่กดทับเธออยู่ตลอดเวลา

ความทรงจำแย่ ๆ กลับมาอีกครั้ง ภาพตัวเองที่มองชาวแฟรกเมนต์ถูกพาตัวไปทีละคน เธอรู้ดีว่าพวกเขาจะไม่ได้กลับมา แต่ตอนนั้นเธอก็ยังเลือกที่จะไม่ทำอะไรอยู่ดี เพราะเธอเคยคิดว่าการเมินเฉยคือวิธีเอาตัวรอดที่ดีที่สุด แต่สายตาของลูก้าที่มองเธออยู่ตอนนี้ สายตาที่มีแต่ความเจ็บปวดเหมือนที่เธอเคยเห็น มันเหมือนกำลังบอกว่า สิ่งที่เธอทำมาตลอดมันไม่ต่างจากการเป็นคนลงมือฆ่าพวกเขาเอง เธอไม่อยากเป็นคนแบบนั้นอีกแล้ว

“นายยังเป็นคนเดิมที่ใจร้อนและขี้สงสารไม่เปลี่ยนเลยนะ”

“ศูนย์วิจัยลับเขต 4”

“ฉันรู้แค่นั้นแหละ”

“ไปซะ”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

“ขอบคุณนะ”

เฟลิกซ์พูดสั้น ๆ ก่อนจะหันไปทางลูก้า

“รีบไปกันเถอะ”

แต่ทันทีที่ทั้งคู่ก้าวพ้นประตูห้องไปได้ไม่กี่ก้าว เฟลิกซ์ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านหลังขยับใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว ยังไม่ทันที่เขาจะหันไปมอง แรงกระแทกปริศนาก็ฟาดเข้าที่ท้ายทอยของเฟลิกซ์และลูก้าพร้อมกันโดยไม่ทันตั้งตัว

สติของทั้งสองดับวูบ ร่างของทั้งคู่ทรุดลงกับพื้น เหลือเพียงความมืดมิดและเสียงลากร่างไร้สติที่ดังสะท้อนก้องไปตามทางเดินที่เงียบสงัด

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 7
บ้อที่ป้อนเลือด

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ฉันไม่เคยลืมภาพวันนั้นเลย

ภาพของเมืองที่ลุกเป็นไฟ

และภาพของฉัน

ที่พรากชีวิตเหล่านั้นมา

แรงสั่นสะเทือนทำให้ลูก้าตื่น ความรู้สึกแรกที่แล่นเข้าสู่ประสาทคือความเย็นของพื้นเหล็กและกลิ่นคาวสนิมที่อบอวลอยู่ในอากาศ ลูก้าพยายามลืมตาขึ้นพร้อมความเจ็บปวดตรงท้ายทอย ความทรงจำสุดท้ายที่เขาจำได้คือถูกกระแทกด้วยอะไรสักอย่างจนสลบไป

เขาค่อย ๆ ลุกขึ้น และมองไปรอบ ๆ เมื่อตั้งสติได้ก็พบว่า**เฟลิกซ์หายไป** ลูก้าหันมองรอบห้องด้วยความตื่นตระหนก เขารีบตรงไปที่ประตูบานหนา ใช้แรงทั้งหมดผลักและทุบลงไปซ้ำ ๆ จนความเจ็บปวดแล่นขึ้นมาที่ฝ่ามือ แต่ประตูก็ยังนิ่งสนิทไม่ขยับเลยแม้แต่น้อย สุดท้ายเขาจึงหยุดและหันไปสำรวจรอบห้องแทน เด็กชายโน้มตัวมองผ่านช่องกระจกเล็ก ๆ ที่เรียงรายไปตามทางเดิน แต่กลับไม่พบร่องรอยของเฟลิกซ์เลย

ความหวาดกลัวเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้ง เด็กชายภาวนาในใจ หวังให้ใครสักคนพบเขาและพาเขาออกไปจากที่นี่ที

หมับ แรงจับที่ไหล่ทำให้ลูก้าหันไปมอง ภาพที่เห็นทำให้ดวงตาเขาสั่นไหว

เป็นอีกครั้งที่เฟลิกซ์หาเขาเจอ

เด็กชายพุ่งเข้าไปกอดอีกฝ่ายแน่น ราวกับกลัวว่าถ้าปล่อยมือชายตรงหน้าจะหายไปอีกครั้ง เฟลิกซ์ยกมือขึ้นแตะหลังลูก้าเบา ๆ

‘โชคดีจังที่ไม่เป็นอะไร’

แกร่ก

เสียงเปิดประตูทำให้เฟลิกซ์หันไปมองประตูบานใหญ่ที่กำลังเปิดออกช้า ๆ เผยให้เห็นร่างของชายคนหนึ่งที่เขาไม่รู้จัก เขารีบดึงลูก้าให้มาหลบอยู่ด้านหลังก่อนจะเอ่ยถามชายตรงหน้า

“คุณเป็นใคร”

“ฉันต่างหากที่ต้องถามว่าพวกแกพยายามขุดคุ้ยเรื่องของพวกฉันไปทำไม”

“รนหาที่ตายกันชัด ๆ”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

“ถ้าพวกแกอยู่อย่างเจียมตัว พวกแกก็ได้ตายสบาย ๆ แล้ว แต่ในเมื่อพวกแกเลือกที่จะสอดรู้สอดเห็น งั้นก็ช่วยไม่ได้...”

ชายคนนั้นค่อย ๆ ก้าวเข้ามาใกล้พวกเขา ลูก้าที่หลบอยู่หลังเฟลิกซ์ตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว แต่ทันใดนั้นเอง เขาเห็นแสงเล็ดลอดออกมาจากทางห้องแล็บที่ประตูถูกเปิดทิ้งไว้ สายตาของเด็กชายไม่ได้จับจ้องที่ชายตรงหน้าอีกต่อไป กลายเป็นภาพของชายที่เขาเรียกว่าครอบครัวถูกพันธนาการอยู่

“ลูก้า เดี๋ยวก่อน!” เฟลิกซ์ตะโกนห้ามเมื่อเห็นลูก้าวิ่งออกไป แต่พอเขาหันไปตามทิศทางนั้น ก็ได้เห็นร่างของเฟรดในสภาพชุบผอม มีร่องรอยถูกทำร้ายไปทั่วร่างกาย ทันทีที่ได้เห็นภาพนั้น สีหน้าของเฟลิกซ์ก็เปลี่ยนไปทันที ความโกรธปะทุขึ้นจนเขาคุมสติเอาไว้ไม่อยู่

“พวกแกทำอะไรกับเขา!” เฟลิกซ์คว้าคอเสื้อของชายตรงหน้า

“อ้าว... รู้จักกันหรอกเหรอ” ชายคนนั้นหัวเราะเบา ๆ พลางปัดมือของเฟลิกซ์ออกอย่างไม่ใส่ใจ

“งั้นก็มาช่วยกันนี่เองสินะ”

ฉบับสำหรับเด็กพันธุ์ 2568

ต้นฉบับ
ภาพประกอบวรรณกรรมสำหรับ
ปีการศึกษา 25

เฟลิกซ์สบถด่าพร้อมกับต่อยไปที่ใบหน้าของชายคนนั้นจนล้มลงกับพื้น แล้วรีบไปช่วยเฟรดออกมาทันที

“เฟรด! เฟรด! ตื่นสิ!”

เปลือกตาของเฟรดค่อย ๆ เปิดขึ้น ทันทีที่ได้สติ ตาของเขาขยายกว้างด้วยความตื่นตระหนกสุดขีด เขาพยายามตะเกียกตะกายถอยห่างจากเฟลิกซ์และลูก้า

“ปล่อยให้ฉันตายเถอะ!”

“ฉันสมควรตาย... ฉันไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้ว!”

เฟรดเริ่มควบคุมสติไม่ได้ เขาใช้เล็บจิกแขนตัวเองจนเลือดซิบ และร้องไห้ออกมาเหมือนคนเสียสติ

“ฮ่า ๆ ๆ!” เสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่งดังมาจากชายที่เพิ่งถูกต่อยหน้าไป เขายันตัวลุกขึ้น เช็ดเลือดที่มุมปากพลางมองดูภาพตรงหน้าอย่างนึกสนุก

“สงสัยจะเสียสติเพราะโดนจี้ใจดำบ่อย ๆ ว่าเป็นฆาตกร”

“หุบปาก!” เฟลิกซ์พูด

“แกหนีความจริงไม่ได้หรอก” อีกฝ่ายแสยะยิ้ม

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

ความทรงจำในอดีตที่พยายามฝังกลบไว้ย้อนกลับมาหลอกหลอนเฟรดอีกครั้ง ภาพของตัวเขาเองในชุดทหารที่ยืนอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพัง มือที่ชุ่มไปด้วยเลือดของคนบริสุทธิ์ในสงครามที่เขาอ้างว่าทำเพื่อหน้าที่

เขาเคยสัญญากับตัวเองในวันที่เก็บลูก้ามาเลี้ยงว่า จะไถ่บาปของตัวเองโดยการปกป้องเด็กคนนี้ แต่ตอนนี้พระเจ้ากลับเล่นตลก บังคับให้เขากลายเป็นเครื่องมือสังหารเพื่อฆ่าคนบริสุทธิ์อีกนับไม่ถ้วน ไม่ต่างจากตอนที่เขาถือปืนในสนามสงครามเลยสักนิด

ไม่ว่าจะหนีไปไกลแค่ไหน

ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด

สุดท้ายฉันก็เป็นได้แค่ฆาตกร

ลูก้านิ่งไปครู่หนึ่ง น้ำตาของเด็กชายหยดลงบนมือที่สั่นเทาของชายตรงหน้า เขาพยายามเอื้อมมือไปกอดเฟรดไว้แน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้ชายตรงหน้าจะพยายามผลักไสเขาแค่ไหนก็ตาม

เหมือนกับวันแรกที่พวกเขาพบกัน

แขนเล็ก ๆ โอบกอบร่างที่สั่นไหว

ความอบอุ่นโอบอุ้มหัวใจที่แตกสลายเอาไว้

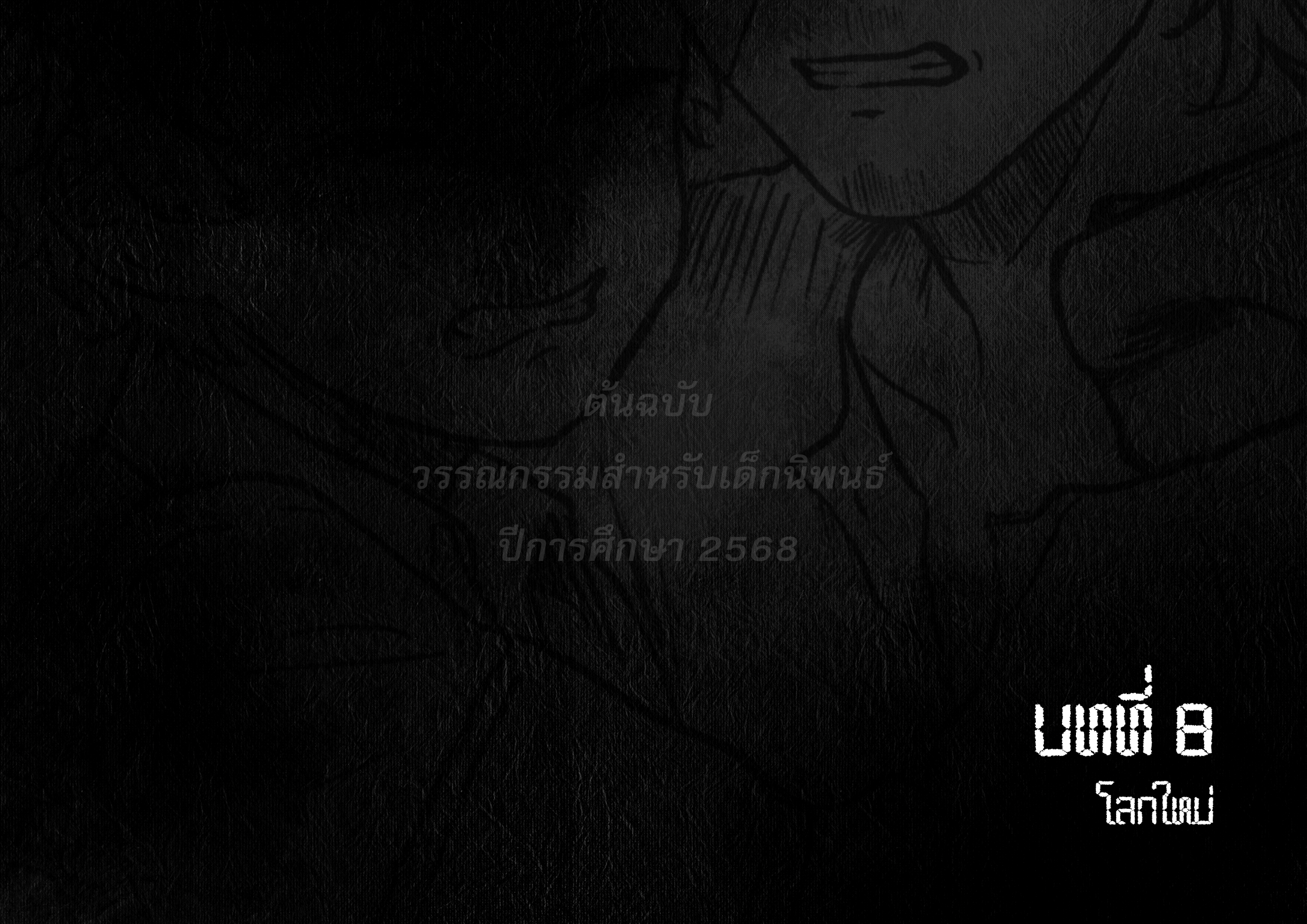

ต้นฉบับ

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

ปีการศึกษา 2568

บทที่ 8

โลกใหม่

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ถ้าโลกไร้ซึ่งสิ่งให้เราคาดหวัง

จิตวิญญาณของเรา

จะจมดิ่งลงสู่ความมืดทันที

อ้อมกอดที่แสนอบอุ่นของลูก้าค่อย ๆ เยียวยาหัวใจที่แตกสลายของเฟรดอย่างช้า ๆ เขาค่อย ๆ คลายมือที่จิกแขนตัวเองลงเมื่อตระหนักได้ว่านี่คือสัมผัสเดียวกับที่เคยฉุดเขาขึ้นมาจากความสิ้นหวังท่ามกลางกองขยะในวันนั้น

เขาฉุกคิดได้ว่าถ้าตนเองจบชีวิตลงตรงนี้ ลูก้าจะไม่เหลือใครและกลับไปโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่งอีกครั้ง เฟรดฝืนความเจ็บปวดและลุกขึ้นยืน สิ่งเดียวที่เขาทำได้ในตอนนี้มีเพียงปกป้องคนที่เขารักให้ได้

“ซึ้งกันพอหรือยัง?“ เสียงของชายปริศนาดังขึ้นอีกครั้ง

“หวังว่าคงสั่งลากันเรียบร้อยแล้วนะ”

“งั้นก็เตรียมตัวลงนรกไปพร้อมกันได้เลย” ทันทีที่เขาส่งสัญญาณ ประตูก็เลื่อนปิดตายขังพวกเขาไว้ข้างในทันที ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าของเจ้าหน้าที่นับสิบนายที่เดินดาหน้าเข้ามาล้อมพวกเขาไว้โดยไม่มีทางหนี เฟรดขยับตัวบังร่างลูก้าให้อยู่ด้านหลัง เขากวาดมองไปรอบห้องโถงพลางใช้สมองพยายามเค้นหาทางรอด

“โธ่เว้ย...”

ในขณะที่เจ้าหน้าที่กำลังจะลั่นไก จู่ ๆ จอมอนิเตอร์ที่อยู่ใจกลางห้องกลับถูกเปิดขึ้นเอง หน้าจอกะพริบถี่ ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยภาพของคนที่คุ้นเคย

“หยุดการกระทำทั้งหมดของพวกคุณเดี๋ยวนี้” เสียงของอนาดังขึ้น

“นี่แกเป็นใคร แล้วตั้งใจจะทำอะไรกันแน่”

“ฉันเป็นใครนั้นมันไม่สำคัญหรอก“

“เสียใจด้วยนะความลับสกปรก ๆ ของพวกคุณ...”

“ตอนนี้มันไม่ใช่ความลับอีกต่อไปแล้ว”

สิ้นเสียงของเธอ ภาพบนหน้าจอตัดสลับไปที่สภาพของเฟรดที่ถูกทรมานและเหยื่อผู้บริสุทธิ์นับร้อยที่ต้องสังเวยชีวิตให้กับการทดลองนี้

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ชายปริศนาตัวสั่นด้วยความโกรธ เขารีบหันไปสั่ง

“ฆ่าพวกมัน! อย่าให้ใครรอดออกไปได้!”

วินาทีที่กระบอกปืนนับสิบจ่อมาที่พวกเขา ลูก้าหลับตาลงและกอดเฟรดไว้แน่น ทว่าเสียงที่ตามมากลับไม่ใช่เสียงปืนอย่างที่คิด

ตึง! ตึง! ตึง!

เสียงระเบิดทำลายประตูดังกึกก้องจนพื้นสั่นสะเทือน เหล่าทหารพังประตูพรวดเข้ามาพร้อมอาวุธครบมือ

“วางอาวุธลงเดี๋ยวนี้! นี่คือคำสั่ง!” ลูกน้องของชายปริศนาต่างพากันชะงักและค่อย ๆ วางอาวุธลงเมื่อเห็นกำลังเสริมที่เหนือกว่า ทหารสองนายรีบวิ่งเข้ามาหาพวกเขาทันที

“ช่วยพวกเขาเร็ว!” พวกเขาค่อย ๆ ประคองร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลของเฟรดขึ้นระมัดระวัง ในขณะที่ทหารอีกนายหนึ่งอุ้มลูก้าขึ้นมาเพื่อให้เคลื่อนที่ได้เร็วที่สุด ท่ามกลางความโกลาหล ชายปริศนาพยายามจะหนีแต่ถูกทหารรวบตัวลงกับพื้นอย่างรวดเร็วก่อนจะถูกพาตัวไป

“กลับบ้านกันเถอะ”

หลายวันต่อมา

‘รายงานความคืบหน้าล่าสุดจากหน้าทำเนียบรัฐบาล

ผู้นำนานาชาติและสภาความมั่นคงโลกได้ออกแถลงการณ์ร่วมกัน

ประณามโครงการแบ่งแยกมนุษย์ของประเทศอัลทัส

ว่าเป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติที่ร้ายแรงที่สุด

ในศตวรรษ และไม่อาจยอมรับได้’

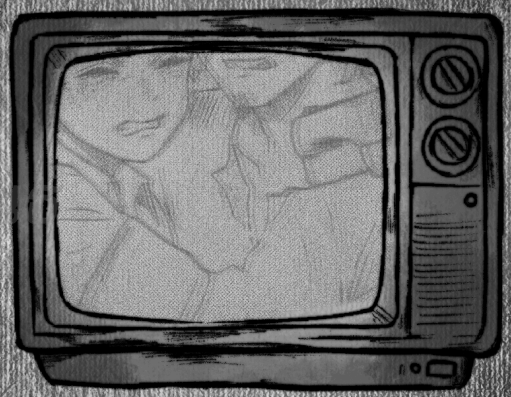

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับ
ปีการศึกษา 25

‘สวัสดีครับนี่คือการรายงานสถานการณ์พิเศษ

ที่สั่นสะเทือนไปทั่วทั้งโลกในขณะนี้

กับการล่มสลายของระบบจากประเทศอัลทัส

หลังจากการเปิดโปงหลักฐานสะเทือนขวัญเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมาครับ’

‘ข้อมูลชุดนี้ได้เปิดเผยถึงโครงการคัดแยกมนุษย์

ที่มีการทรมานและคิดแผนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

ผู้ที่ถูกตราหน้าว่าเป็นคนไร้ความสมบูรณ์อย่างโหดเหี้ยม

ซึ่งภาพและจำนวนของเหยื่อที่ถูกเปิดเผยออกมานั้น

ได้สร้างกระแสการประณามอย่างรุนแรงจากนานาประเทศ

จนนำไปสู่การคว่ำบาตรในที่สุด’

‘ขณะนี้ทางประเทศอัลทัสได้ อนา อดีตคุณหมอผู้แปรพักตร์และเป็น
ผู้เปิดโปงเรื่องราวทั้งหมด ได้ก้าวขึ้นมาประกาศจุดยืนใหม่ของประเทศ
ต่อหน้าสายตาชาวโลก เราไปชมแถลงการณ์ของเธอกันครับ”
“ที่ผ่านมาพวกเขาใช้มาตรฐานที่บิดเบี้ยวตัดสินคุณค่าของความเป็นคน
และปฏิบัติกับพวกเขาเหมือนไม่ใช่มนุษย์
มีผู้คนบริสุทธิ์มากมายที่ต้องตายไปเพราะระบบนี้
ในฐานะผู้นำชั่วคราว
ฉันขอประกาศยุติระบบการคัดแยกมนุษย์ นับตั้งแต่วินาทีนี้”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

จะไม่มีคำว่าสมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์อีกต่อไป

จะมีเพียงมนุษย์ที่มีสิทธิ์และศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน

มาสร้างโลกใหม่ด้วยกัน

โลกที่ยอมรับกันในแบบที่เราเป็น

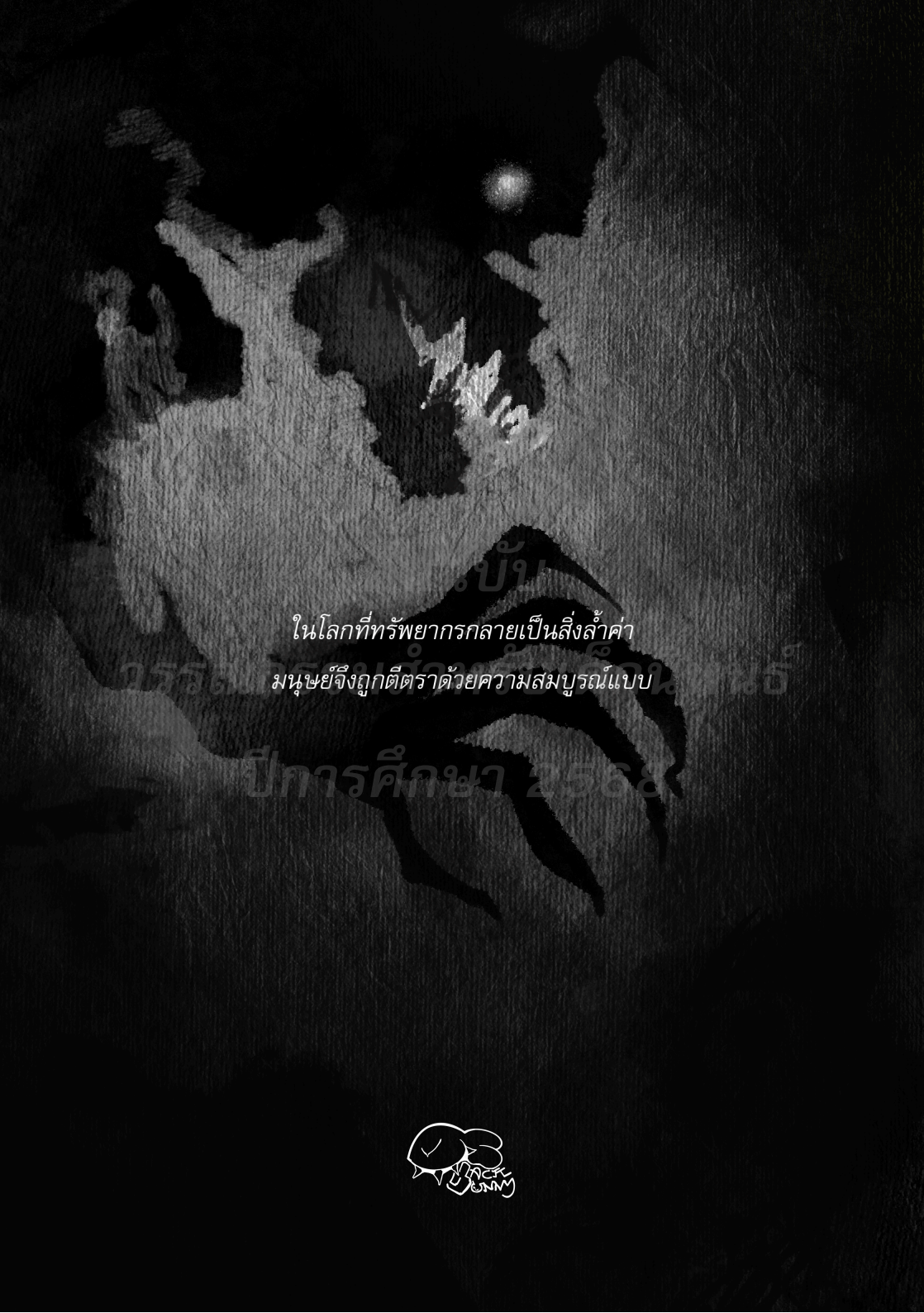
ในโลกที่ทรัพยากรกลายเป็นสิ่งล้ำค่า
มนุษย์จึงถูกตีตราด้วยความสมบูรณ์แบบ